

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 12CoP/148/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124242501
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:6124242501.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov senátu Mgr. Silvie Tisovej a Mgr. Petra Straku, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpená kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica, dieťa rodičov - matka: C. D. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXXX/X, G. G., zastúpená splnomocneným zástupcom: Lion Law Partners s.r.o., so sídlom Komenského 14A, Banská Bystrica, IČO: 36 862 461 a otec: C. H. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XX, G. G. - I., o zmenu úpravy styku otca s maloletým dieťaťom, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/45/2024-191 zo dňa 22. augusta 2024, takto

rozhodol:

rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 32P/45/2024-191 zo dňa 22.08.2024 rozhodol tak, že: I. Súd návrh otca zamietá.

V rovine právnej súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie podľa § 26, § 43 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“).

V tomto smere sa zaoberal splnením základnej zákonnej podmienky pre zmenu úpravy styku podľa § 26 Zákona o rodine, a to existenciou podstatnej zmeny pomerov oproti stavu, z ktorého vychádzalo predchádzajúce právoplatné rozhodnutie. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že otec nepreukázal takú zmenu okolností, ktorá by svojou intenzitou, trvaním a významom odôvodňovala zásah do platnej úpravy styku. Argumenty otca považoval buď za už skôr posudzované v predchádzajúcich konaniach, alebo za právne irelevantné pre účely tohto typu konania.

Súd prvej inštancie sa osobitne vysporiadal s tvrdeniami otca o nerešpektovaní súdnych rozhodnutí zo strany matky. Uviedol, že otázka realizácie alebo nerealizácie styku patrí výlučne do režimu vykonávacieho konania a sama osebe nezakladá dôvod na rozšírenie styku. Zdôraznil, že rozšírením styku nemožno kompenzovať ani sankcionovať údajné porušenia povinností jedného z rodičov, keďže takýto postup by bol v rozpore so systematickou rodinného práva a so zásadou ochrany dieťaťa pred následkami rodičovského konfliktu.

Za významné považoval opakované a konzistentné vyjadrenia maloletého dieťaťa, ktoré bolo vypočuté kolíznym opatrovníkom a aj priamo súdom prvej inštancie. Konštatoval, že maloletá, ktorá sa v čase rozhodovania blížila k 14 roku veku, bola schopná samostatne a zrozumiteľne formulovať svoj názor, pričom jej vyjadrenia boli dlhodobo nemenné, vecne zdôvodnené a logicky prepojené s jej životnými potrebami, školskými povinnosťami a športovými aktivitami. Súd prvej inštancie nenašiel žiadne indicie, ktoré by nasvedčovali manipulácii alebo ovplyvňovaniu dieťaťa zo strany matky.

Ďalej hodnotil vzťah medzi otcom a maloletou v kontexte celkového rodinného prostredia a poukázal na závery znaleckého dokazovania z predchádzajúcich konaní, podľa ktorých sa u otca prejavovali zvýšené kontrolujúce a autoritatívne tendencie spolu so zníženou mierou empatie voči potrebám dieťaťa. Konštatoval, že tieto prvky správania sa prejavovali aj v aktuálnom konaní, najmä v neochote otca akceptovať jasne vyjadrenú vôľu dcéry, pokiaľ nebola v súlade s jeho predstavami. Takéto nastavenie súd prvej inštancie vyhodnotil ako rizikové z hľadiska psychickej pohody dieťaťa.

Pri posudzovaní najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa vychádzal z princípu, že záujem dieťaťa má prednosť pred záujmom rodiča na rozšírení rodičovských práv. Zdôraznil, že hoci kontakt dieťaťa s otcom je dôležitý a žiaduci, nesmie mať nátlakový, direktívny alebo konfliktný charakter. Rozšírený, autoritatívne určený styk by podľa záveru súdu prvej inštancie v danom prípade viedol skôr k zvýšeniu psychickej záťaže dieťaťa než k zlepšeniu vzťahu, a preto by nebol v jeho najlepšom záujme.

Súd sa vysporiadal aj s procesnými námietkami otca týkajúcimi sa nevykonania ním navrhovaných dôkazov. Uviedol, že nie je povinný vykonať každý navrhnutý dôkaz, pokiaľ na základe už vykonaného dokazovania považuje skutkový stav za dostatočne zistený. Súd prvej inštancie. Dosvedčil, že svoje rozhodnutie založil na dôkazoch relevantných pre posúdenie rozhodujúcich skutočností, najmä na výpovediach dieťaťa, stanovisku kolízneho opatrovníka a obsahu pripojených spisov.

Na základe všetkých uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh otca na rozšírenie styku nebol dôvodný, keďže nebola preukázaná podstatná zmena pomerov a zároveň by navrhovaná zmena nebola v súlade s najlepším záujmom maloletého dieťaťa. Z tohto dôvodu návrh otca v celom rozsahu zamietol.

2. Otec podal odvolanie proti rozsudku prostredníctvom splnomocneného zástupcu dňa 08.10.2024. Žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo, aby vyhovel jeho návrhu na úpravu styku. Tvrdil, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uplatniť jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže nevykonával ním navrhované dôkazy, najmä nevypočul navrhovaných svedkov a neprihliadol na listinné dôkazy dokumentujúce podľa jeho názoru dlhodobé porušovanie styku zo strany matky.

Poukazoval na to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď sa oprel prednostne o vyjadrenia maloletého dieťaťa, ktoré považoval za ovplyvnené postojmi a správaním matky. Tvrdil, že neprihliadol na ďalšie relevantné skutočnosti, najmä na jeho dlhodobú starostlivosť o dcéru, bezproblémový vzťah medzi ním a maloletou a opakované prípady, keď matka podľa jeho tvrdení nerešpektovala právoplatné rozhodnutia o styku.

V odvolaní otec zdôrazňoval, že matka dlhodobo a opakovane marila výkon jeho styku s maloletou. Uvádza, že o týchto skutočnostiach opakovane informoval orgány sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately a že takéto správanie matky predstavovalo zásadnú zmenu pomerov oproti stavu, z ktorého vychádzalo predchádzajúce rozhodnutie. Namietal, že súd prvej inštancie sa s týmito tvrdeniami nedostatočne vysporiadal a nesprávne ich považoval za právne irelevantné.

Otec ďalej považoval za nesprávne právne posúdenie otázky zmeny pomerov, keď podľa jeho názoru samotné dlhodobé nerešpektovanie styku zo strany jedného rodiča môže zakladať dôvod nielen na výkon rozhodnutia, ale aj na zmenu úpravy styku, prípadne až na zmenu zverenia dieťaťa. Poukazoval na to, že rozšírením styku by bolo možné obnoviť a posilniť vzťah medzi ním a dcérou, ktorý bol podľa jeho tvrdení narušovaný správaním matky.

Zdôrazňoval tiež význam svojej rodičovskej roly a poukazoval na to, že maloletá s ním vyrastala približne dvanásť rokov, pričom vo výchove nikdy nepochybil. Uvádza, že dieťa viedol k športu a umeleckým aktivitám a že jeho prítomnosť v živote dcéry je nevyhnutná pre jej zdravý psychický vývin. Súčasnú úpravu styku považoval za neprimerane obmedzujúcu, keďže mu podľa jeho názoru neumožňovala reálne sa podieľať na výchove dieťaťa ani plánovať spoločný čas počas prázdnin a sviatkov.

Zo strany otca bolo namietané aj nesprávne posúdenie najlepšieho záujmu dieťaťa, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil záujem maloletého dieťaťa formalisticky a jednostranne, bez zohľadnenia významu otcovskej roly. Podľa jeho názoru bolo rozšírenie styku v súlade s najlepším záujmom dieťaťa, keďže by umožnilo stabilizovať vzťah a eliminovať následky dlhodobého obmedzovania kontaktu s ním.

3. Kolízny opatrovník sa vyjadril k odvolaniu otca dňa 15.10.2024. Navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie. Pripomenul, že právoplatnou úpravou rodičovských práv a povinností bolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti matky a styk otca s maloletou bol upravený rozhodnutím krajského súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť v máji 2023.

Poukázal na to, že dôvodom podania návrhu otca na zmenu úpravy styku bola jeho nespokojnosť s realizáciou styku v praxi. Po vykonaní pohovoru s maloletou však vyhodnotil, že ani prípadné rozšírenie

styku by nevedlo k zlepšeniu situácie, keďže maloletá sama jednoznačne uviedla, že jej súčasný rozsah styku s otcom postačuje a že nechce, aby bol styk rozšírený alebo striktno autoritatívne upravený. Kolízny opatrovník zdôraznil, že vzhľadom na vek a rozumovú vyspelosť dieťaťa považoval jej postoj za primeraný a autentický.

Ďalej konštatoval, že vzťah maloletého dieťaťa k otcovi bol dlhodobou narušený. Uviedol, že podľa vyjadrení dieťaťa dochádzalo na styku k situáciám, ktoré dieťa prežívalo ako psychicky zaťažujúce, najmä k opakovanému konfrontovaniu zo strany otca s jej správaním a rozhodnutiami. Maloletá podľa kolízneho opatrovníka pociťovala frustráciu a odpor, ktorý sa v čase skôr prehlboval než zmierňoval.

Poukázal aj na vek maloletého dieťaťa a jeho potrebu väčšej miery autonómie pri rozhodovaní o trávení voľného času. Zdôraznil, že maloletá aktívne športovala, plnila si školské povinnosti a mala časovo náročný program, pričom sama deklarovala, že voľného času má málo a chce ho tráviť podľa vlastného rozhodnutia, prípadne na základe dohody medzi rodičmi, nie na základe striktno určenej súdnej úpravy.

4. Matka sa vyjadrila k odvolaniu otca prostredníctvom splnomocneného zástupcu dňa 18.10.2024. Žiadala potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie. Uviedla, že v konaní nedošlo k žiadnemu porušeniu práva otca na spravodlivý proces, keďže súd prvej inštancie riadne zhodnotil vykonané dôkazy a nebol povinný vykonať všetky otcom navrhované dôkazy, ak ich nepovažoval za potrebné.

Vo veci samotnej namietala, že nebola preukázaná žiadna podstatná zmena pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu právoplatnej úpravy styku. Poukazovala na to, že tvrdenia otca o nerešpektovaní styku neboli pravdivé a že rozhodnutie krajského súdu dodržiavala, pričom maloletú na styk s otcom riadne pripravovala. Uvádzala, že k nerealizovaniu styku dochádzalo len výnimočne, najmä zo zdravotných alebo objektívnych dôvodov a že maloletá sa v takých prípadoch snažila s otcom dohodnúť na náhradnom termíne.

Podľa matky otec opomínal skutočnosť, že styk medzi ním a maloletou sa realizoval aj nad rámec súdom určenej úpravy, čo potvrdila aj samotná maloletá. Poukazovala na to, že komunikácia o dlhodobších plánoch bola zo strany otca často problematická, keďže otec žiadal o rozšírenie alebo zmenu styku bez dostatočného časového predstihu, v čase, keď už mala maloletá naplánované iné aktivity.

Za kľúčový považovala názor maloletého dieťaťa, ktorý bol podľa nej jasne, opakovane a konzistentne vyjadrený tak pred kolíznym opatrovníkom, ako aj pred súdom prvej inštancie. Zdôraznila, že maloletá sa nechcela stretávať s otcom v striktno autoritatívne určenom rozsahu, ale uprednostňovala flexibilitu a možnosť dohody podľa svojho programu, najmä s ohľadom na školské povinnosti, športové tréningy a turnaje. Poukazovala na vek a rozumovú vyspelosť dcéry, ktorá bola schopná svoje stanovisko racionálne zdôvodniť.

Podľa matky by rozšírenie styku bolo v rozpore s najlepším záujmom maloletej, keďže by u nej vyvolávalo stres, pocit tlaku a obavu z obmedzovania jej aktivít zo strany otca. Argumentovala tým, že otec dlhodobou nerešpektoval názor maloletej, pokiaľ nebol v súlade s jeho predstavami, a že práve tento postoj bol jedným z dôvodov, pre ktoré maloletá odmietala autoritatívne rozšírený styk. Podľa jej názoru súčasná úprava styku predstavovala primeraný kompromis, ktorý umožňoval kontakt otca s maloletou bez neprimeraného zásahu do jej osobnej slobody a stability.

5. Kolízny opatrovník doručil dňa 17.12.2024 doplnenie informácií do konania. Jeho súčasťou bola emailová komunikácia rodičov a úradné záznamy.

6. Dňa 19.12.2024, 20.12.2024, 14.01.2025, 27.02.2025 09.04.2025 boli súdu doručené emaily otca. Emaily boli adresované kolíznemu opatrovníkovi, v ktorých upozorňoval na nerešpektovanie úpravy styku.

7. Kolízny opatrovník doručil dňa 20.12.2024 doplnenie informácií do konania. Uviedol, že bol vykonaný pohovor s maloletou bez prítomnosti rodičov dňa 18.12.2024 k prežitým udalostiam. Pripojil záznam z pohovoru.

8. Dňa 26.02.2025 kolízny opatrovník doručil správy z poradenského procesu.

9. Dňa 30.04.2025 boli doručené doplnenia zo strany kolízneho opatrovníka. Ich súčasťou bola emailová komunikácia rodičov a kolízneho úradníka, záznam z telefonického pohovoru otca, spoločného pohovoru s rodičmi a maloletou.

10. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 2 ods. 1 zákona č. 161/2015 Civilný mimosporový poriadok, ďalej len „CMP“, § 34 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“, § 3 ods. 5 písm. a/ CMP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 362 CSP, § 359 CSP, § 7 CMP) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP) preskúmal rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP) s prihliadnutím na vady konania, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 67 CMP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario) podľa ust. § 378 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

11. V danej veci odvolanie otca smeruje proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorý zamietol jeho návrh na rozšírenie styku s maloletým dieťaťom.

12. Otec v podstate vo svojom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dôkazy a vychádzal najmä z výpovede maloletého dieťaťa, ktorú považoval za ovplyvnenú matkou. Vytýkal súdu, že neprihliadol na jeho dlhodobú starostlivosť o ňu a na opakované marenie styku zo strany matky, čo predstavovalo podstatnú zmenu pomerov, ktorá mala viesť k rozšíreniu styku.

13. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie ako vecne správnym v súlade s § 387 ods. 1 CSP a v súlade s § 387 ods. 2 CSP aj s jeho odôvodnením. Reagujúc na odvolacie argumenty otca skonštatujúc správnosť dôvodov rozhodnutia uvádza, že súd prvej inštancie správne pri rozhodovaní vychádzal z najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa pri posudzovaní potreby zmeny úpravy styku s otcom.

14. Právo na rešpektovanie rodinného života patrí medzi základné ľudské práva (viď čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach). Jedným zo základných prvkov rodinného života je aj osobný kontakt, prostredníctvom ktorého je vzťah rodiča a dieťaťa naplňovaný, vrátane realizácie práv a povinností z rodičovskej zodpovednosti.

15. Právu rodičov starať sa o deti a tieto vychovávať zodpovedá recipročne právo dieťaťa na takúto rodičovskú starostlivosť a výchovu. Zabezpečením práva na vzájomný styk, mu umožňuje plnohodnotne realizovať rodičovskú starostlivosť a výchovu. V zásade je v najlepšom záujme maloletých detí byť čo najčastejšom styku s oboma rodičmi, pokiaľ nie sú dané závažné okolnosti, ktoré ju vylučujú alebo dôvodne obmedzujú.

16. Zmenu rozhodnutia o výkone rodičovských práv a povinností podľa § 26 Zákona o rodine je možné uskutočniť len pokiaľ dôjde k takej intenzite zmeny pomerov vo všetkých jej aspektoch, že pôvodná úprava už nebude zaisťovať najpriaznivejšie podmienky pre najlepší záujem maloletého dieťaťa.

17. Odvolací súd z obsahu spisu mal preukázané, že naposledy bol styk otca s dieťaťom upravený rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/240/2020-356 zo dňa 21.06.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17CoP/56/2022-678 zo dňa 03.05.2023 tak, že otec je oprávnený stykať sa s maloletou každý pondelok v čase od 16.00 hod. do 18.00 hod. a každú páru sobotu v kalendárnom roku od 10.00 hod. do 18.00 hod. s tým, že ju prevezme od matky a odovzdá matke v určený čas v mieste bydliska matky.

18. Otec namietal, že matka dlhodobo nerešpektovala právoplatné rozhodnutia o úprave styku. Toto považoval za zásadnú zmenu pomerov, ktorá mala viesť k potrebe rozšírenia jeho styku s dieťaťom. Odvolací súd nespochybňuje, že otcom tvrdená skutočnosť môže spôsobovať aj narušenie vzťahu s rodičom, s ktorým dieťa nemá dostatočný kontakt. Súd prvej inštancie však dôsledne posúdil, že odmietanie dieťaťa v styku s druhým rodičom je výsledkom aj jeho vlastných skúseností, potrieb a prianí a nie je výsledkom manipulácie druhého rodiča.

19. V konaní bol zisťovaný názor maloletého dieťaťa a to prostredníctvom kolízneho opatrovníka ako aj priamo súdom prvej inštancie. Otec vznášal námietku, že názor maloletej nebol autentický, ale bol výsledkom vplyvu a manipulácie zo strany matky. Odvolací súd však mal za to, že maloletá bola vypočutá opakovane, v rôznych časových obdobiach a jej vyjadrenia boli dlhodobo konzistentné. Navyše aj dňa 18.12.2024 maloletá kolíznemu úradníkovi podľa záznamu uviedla, že zo strany otca dochádzalo

k nevhodnému správaniu voči nej, či už formou narážok a výčitiek ako aj urážania matkinej rodiny. Tieto nevhodné prejavy boli pri návšteve aj zo strany príslušníkov otcovej rodiny.

20. Maloleté dieťa svoj názor vyjadrilo a v podstate odmietalo rozšírenie styku s otcom. Vzhľadom na vek dieťaťa, kedy už dokáže vyjadriť svoje potreby ako aj posúdiť následky svojich rozhodnutí a teda disponuje primeranou rozumovou a vôľovou vyspelosťou, nie je v jeho záujme nútiť ho do širšieho styku. V danom prípade je problém vôbec dosiahnuť už skôr rozhodnutý styk s nerezidentným rodičom. Ignorovanie jasne formulovaného postoja takmer štrnásťročného dieťaťa by predstavovalo zásah do jeho dôstojnosti a mohlo by viesť k ešte väčšiemu odcudzeniu od rodiča. V danom prípade je dôležitý jeho názor v kontexte prihladenia na ochranu jeho duševného a citového vývinu, čo je v jeho najlepšom záujme (viď čl. 5 písm. c/ Zákona o rodine).

21. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že už v samotnom odôvodnení rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17CoP/56/2022-678 zo dňa 03.05.2023 bol konštatovaný neempatický prístup otca k prianiam maloletej. Otec sa opakujúco vyjadroval pri kontakte s maloletou negatívne o matke a aktivitách maloletej, na základe čoho odmietala dlhší kontakt. Nebolo pritom zistené, že by matka akokoľvek prispela k odcudzeniu otca. V tom čase aj z pohovoru maloletej pred kolíznym opatrovníkom boli vyvrátené tvrdenia otca o bezproblémovom priebehu stykov a správaní sa maloletej v jeho prítomnosti ako aj potreby upraviť styk v širokom rozsahu. Aj v znaleckom posudku v tomto konaní bola u otca zistená menej zrelá osobnosť s akcentovanými črtami ako egocentrizmus a zvýšené sebahodnotenie. Prejavovalo sa u neho aj labilnejšie emočné prežívanie ovplyvňujúce sociálne vzťahy, tendencia k sebaapresadzujúcim formám správania a slabá schopnosť empatie a rešpektovania potrieb iných.

22. Odvolací súd má za to, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by maloleté dieťa nevy povedalo zo svojej vôle a bolo by zmanipulované. V kontexte už predchádzajúcich zistení ohľadom otcovho prístupu možno konštatovať, že nedošlo k pozitívnym zmenám a tento sa prejavuje naďalej negatívne vo vzťahu k nerešpektovaniu potrieb maloletého dieťaťa. Jeho dôsledkom je odmietanie rozšírenia styku zo strany dieťaťa ako aj otcom hlásené problémy pri realizácii aktuálne upraveného styku.

23. Preto pokiaľ otec namieta, že sa nevykonáva dôsledne upravený styk, nejde o dôvod jeho rozšírenia. Otázka výkonu alebo marenia styku je zo zákona riešiteľná prostredníctvom vykonávacieho konania a v zásade nemá byť obchádzaná prostredníctvom konania o zmene jeho rozsahu. Automatické rozširovanie styku ako reakcia na konflikt rodičov by totiž viedlo k paradoxnému výsledku, keď by dieťa nieslo dôsledky rodičovského sporu namiesto jeho riešenia medzi dospelými.

24. Pokiaľ otec argumentoval, že maloletá s ním vyrastala približne 12 rokov a že vo výchove nikdy nepochybil, čo má byť podľa neho legitímny základ pre širší kontakt s dieťaťom, odvolací súd konštatuje, že tieto okolnosti už boli predmetom hodnotenia v predchádzajúcich konaniach a nezakladajú samy o sebe novú zmenu pomerov. Je potrebné chrániť aktuálne potreby dieťaťa, nie historické zásluhy rodiča, pretože rodičovstvo nie je odmenou za minulé správanie, ale trvalou zodpovednosťou prispôsobujúcou sa vývoju dieťaťa.

25. Otcova ďalšia námietka týkajúca sa toho, že súdom určený rozsah styku bol neprimerane úzky a neumožňoval mu plnohodnotne vykonávať rodičovskú rolu, nie je podľa odvolacieho súdu dôvodná. Rozsah styku nemožno posudzovať izolovane od vôle dieťaťa a jeho psychickej pohody. Kvalita rodičovského vzťahu nie je priamo úmerná kvantite času, najmä ak dieťa tento čas prežíva ako nátlakový alebo konfliktný ako je tomu v danom prípade.

26. Odvolací súd sa nestotožnil s tým, že v tomto prípade by rozšírenie styku posilnilo vzťah otca s dieťaťom a zabránilo jeho ďalšiemu oslabovaniu. Takto rozšírený, autoritatívne určený styk by v danej situácii nebol pre dieťa prospešný. Záujem dieťaťa nemožno definovať len abstraktne, ale vždy konkrétne v kontexte jeho prežívania. Ak dieťa, ktoré je schopné vyjadriť svoj názor vzhľadom k svojmu veku a rozšírený styk odmieta, jeho vnucovanie by bolo kontraproduktívne.

27. Vzhľadom na to, odvolací súd nevyhodnotil ako dôvodné ani otcove námietky týkajúce sa porušenia jeho práva na spravodlivý proces z dôvodu nevykonania ním navrhovaných dôkazov. Zhodne so súdom

prvej inštancie má za to, že súd nie je povinný vykonať každý navrhovaný dôkaz, ak jeho vykonanie nevedie k zisteniu rozhodujúcich skutočností. Nadmerné dokazovanie v rodinných veciach môže viesť k zbytočnému prehľbovaniu konfliktu a vystaveniu dieťaťa ďalšej psychickej záťaži. Otec navyše v odvolaní nešpecifikoval, ktorý konkrétny dôkaz, ktorý nebol vykonaný, mal preukázať takú podstatnú okolnosť, ktorá by mohla viesť k inému posúdeniu veci. Odkázal len na preukazovanie dlhodobého porušovania styku zo strany matky, čo v kontexte už vykonaného dokazovania a zistených podstatných skutkových okolností nemalo podstatný vplyv na posúdenie veci. Vzhľadom k uvedenému má odvolací súd za to, že vykonané dokazovanie bolo správne právne posúdené a pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zásad stanovených Zákonom o rodine týkajúcich sa úpravy styku s dieťaťom a vysporiadal sa s tým, prečo nevykonal ďalšie dokazovanie.

28. V súhrne vyššie uvedených úvah preto posúdil otázku zamietnutia návrhu otca na zmenu úpravy styku ako správne posúdenú a odôvodnenú súdom prvej inštancie, na základe čoho rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP zároveň za procesného stavu, že nikto z účastníkov si neuplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 57 CMP. Preto odvolací súd žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na ich náhradu.

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním v pomere hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).